

Publicerad 2008-08-03 18:52 av LömskaLinn

Om något som hände mig en gång

Istället för att räkna stjärnfall med huvudet i ditt knä så räknade jag linor över en spegel.

Varje gång telefonen ringer så ler jag av lycka, för vem vet, det kan vara du och det du säger till mej, det är de som gör mej glad!

Du tror på mej, du tror att jag kommer lyckas - och jag förstår inte hur du kan tro det för alla andra ser mej som en pundare, som en pillertrillare eller som en zebraflikka.

Kommer du ihåg, när jag åkte hem till dej och vi värmdes bullar i micron och jag rökte ute på altanen med din skinjacka på mej och skrattade högt när du påstod att man kan dö av ciggaretter?

För jag har aldrig varit rädd för döden, och ju äldre jag blev desto mer förlorade jag respekten för den.

Du suckade och hostade till & då jag bad dig genast gå in, för jag vet att du har astma, men då skrattade du bara och drog mej in i din varma farm och jag lutade huvudet mot din Iron maiden t-shirt och undrade om du inte frös, för det var minusgrader ute..

- Om jag tar jackan kommer ju du frysa viskade du och det kom dimma ur din mun och det kom rök ur min och jag innsåg att om jag ska dö, vill jag göra det tillsammans med dig.

Det var på den tiden då du sopade upp rester av mej när jag rymde hemifrån och du kom ständigt och hämtade mej varje fredag & lördag när jag inte hade någonstans att vara, sedan bar du mej in i sängen och kallade mej "Dummer" och jag mummlade varje gång att "Jag ska aldrig mera dricka alkohol jag lovar" medans du höll om mej tills jag somnade och lämnade ett glas vatten och 2 alvedon inom räckhåll, fast du visste att ja inte skulle ta alvedonen, för på den tiden var jag emot piller.

Vi diskuterade min pillerfobi den där natten då vi tältade under stjärnorna och jag lånade ditt halsband

- Så jag vet att vi kommer ses igen sa du och la den varma silverkjedjan runt min hals och jag vet inte vad dina ögon sa just då, för jag vek med blicken eftersom jag var livrädd över vad jag skulle kunna läsa i dina ögon.

Fast mest rädd var jag över vad du skulle kunna se i mina, för du har alltid läst mig som en öppen bok!

Så jag tog en kluk ren vodka och skrattade samtidigt som jag räknade stjärnfallen, när jag låg med huvudet i ditt knä, förfull för att kunna stå men det gjorde inget, för vi satt bara där, på bryggan, och tittade på stjärnorna du hade dina fingrar i mitt hår och jag hade vodka flaskan i handen...

Du har alltid tyckt om mej för den jag är och hur jävla puckad jag än varit så har du alltid kastat sanningen rakt i ansiktet på mej - och kollar kallt på mej när jag grät för alla mina misstag som jag upprepade gång efter gång efter gång och varje gång jag kom till dej, bakfull och självmordsbenägen "Jag känner mej som en jävla billig hora" så gav du mej en kram som betydde någonting och viskade saker som fick mig att må bra, både du och jag visste att orden inte skulle spela någon roll dagen efter, då skulle vi möta varandras blickar över en kopp te och ha skejt filmer på i bakgrunden och låssas som om det aldrig hade hänt, men just då så njöt jag så otroligt av att få en kram full av känslor efter alla mina engångsligg...

Sommaren tog slut och vi började i samma gymnasium, jag gick första året och du väntade ivrigt på att ta studenten.

Jag söp som ett svin varje helg och försökte ringa dej, men du gick vilse i omöjliga matte uppgifter och högskoleutblidnings drömmar så jag slutade slå ditt nummer även fast jag kan det utantill.

Och efter ett tag så började jag tveka när jag skulle slå sista siffran och jag bytte ut våran självklarhet mot en tveksamhet, tiden bar iväg med mig och när du försvann försökte jag ersätta dig med någon annan.

Men han var inte du, och han kunde inte få mej att må bra. Jag bytte dina kramar och dina kärleksfulla ord mot droger och misshandel.

Jag ringer dej en natt och gråter, trots att vi inte har hörts av på evigheter så blir det precis samma sak.. Du hade en perfekt flickvän, (som du dumpade utan anledning några dagar efter ja hade ringt och gråtit i din telfonlur) och jag var hade en pojkvän som tyckte om att räkna blåmärken på min hud och som kallade mej hora bara för att få se mina tårar efteråt.

Jag ringer dej när jag flyr ifrån honom första gången, och jag gråter floder när jag förklarar att han har slagit mej och du hade mord i rösten när du förklarade att han inte skulle kunna komma undan.

- Du måste gå, Linn.. Stanna inte kvar hos honom, du måste gå ifrån honom.

Och jag gick, men jag gick tillbaka till honom och gick långt bort ifrån dej.

När du hörde det, så slutade jag hoppas att du skulle ringa mej, för jag visste att jag hade tappat bort dig.

Jag började måla mina svarta nätter vita, och jag dumpade honom - pojken som inte var du - för jag hade hittat till någonting annat som kunde döva min ångest.

Istället för att räkna stjärnfall med huvudet i ditt knä så räknade jag linor över en spegel.

Du mötte min blick en dag, när vi sprang på varandra oväntat på stan som miljarder människor gör varje dag, och jag vart livrädd när jag innsåg att det verkligen var du och inte någon som var lik dej, för min vikt hade rasat i flera kilo och mina pupiller var så pass stora att jag inte änns orkade spela som om allt var normalt, du visste vad jag gick på och du sa inte ett ord med dina läppar, men det behöver du inte för din blick talade för sig och den skrek, jag såg hur du äcklades över att jag hade blivit en sändär som du hatade och jag ville förklara varför allt gick fel...

Men i din blick så fanns ingen plats över för dåliga undanflykter och jag innsåg att jag hade förlorat dig förall tid (Igen) och jag föll i tusen bitar där, under de korta mötet - hur långt tid tar det egentligen för 2 människor att titta varandra i ögnet? För när jag är med dig så har tiden alltid stått stilla.

Men den här gången så stod tiden inte stilla och jag visste att jag inte skulle kunna komma tillbaka till dej för att andas frihetsluft och för att bli helad.

Du gav upp mej och när du inte trodde på mej längre, så fanns det ingen som gjorde det.

Och vi gick förbi varandra som om vi inte existerade och det stämde ju på sätt och vis, för i din värld så slutade jag existera just då.

Du lämnade staden och jag stannade kvar i samma håla och hade ingen som kunde lindra min växande

ångest. Jag skrev till dig på msn ibland, i några tafatta försök att spola tillbaka tiden, men jag kunde inte spola tillbaka någonting och du bad mej bara spola ner mitt knark i toaletten.

Och en vacker dag så lyssnade jag på dej, för jag trodde att du skulle komma tillbaka då, jag trodde att tiden skulle vridas tillbaka.

Men du kom inte ner till mej dagen efter och jag köpte bara mera pulver och jag dövade mej ångest i mera piller.

En kväll hade jag vart ute och druckit en massa alkohol och följde me någon hem för att tillfredställa hans sexuella behov och jag, ja jag gjorde de mest för att jag inte orkade argumentera emot..

När jag stå ute och röker efteråt och känner mej totalt redo för att dö, så ringer min mobil.

Det var du!!!

Efter det samtalet slutade jag knulla utan känslor och jag försökte hålla mig borta ifrån narkotika,

- För jag var bättre än det där sa du, medans alla andra sa att jag passade in, så var du den ända som sa att jag kunde bättre.

Efter det samtalet så tillät jag mej själv att längta efter dej igen!

Men verkligheten han ikapp oss och numera har du fått en fiende som du inte klarar av.

Ränder är tydligen på modet nu och jag är ingen modeslav iva nliga fall, men att göra röda ränder emot en vit hud, det har jag aldrig kunnat stå emot. När jag sa så till dej så vart du tyst, du behövde inte säga så mycket för jag har alltid lyssnat på din tystnad och nu hörde jag en växande rädsla.

När du ringer mej några veckor efter det där och jag snyftar att det inte slutar blöda, så talade tystnaden inte alls, utan du talade och varje stavelse dröp av rädsla och jag skämdes något otroligt över att jag skrämde dej så..

Du är i en stad där jag inte är och dina kramar är det ända som kan få mig att sluta följa modet.

Jag vet att du kämpar emot någon som är övermäktig, men på sätt och vis, har du inte alltid kämpat emot mej?

Jag har egentligen vart din största fiende när du ska försöka rädda mig ifrån all världens faror - för jag kan inte låta bli att välkoma alla formet utav destruktiva handlingar, fast du ber mig låta bli och jag gråtar vare gång du verkligen bönfäller mej, för jag vet att jag kommer misshandla mej själv mentalt over and over again...

Jag innsåg att ska jag dö, vill jag göra det tillsammans med dig - för 4 år sedan..

Och jag vet att de kommer bli så, för jag tynar bort framför allas ögon och jag tynar bort i saknad efter dej!

Och de värsta av allt är - Jag vet att du aldrig kommer läsa de här!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren LömskaLinn med Poeter.se id #24161 innehar upphovsrätten